

Arrest

nr. 63 581 van 21 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. FOSSEUR, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U, een Armeens staatsburger, bent afkomstig uit Taperakan, Armenië.

Samen met uw vrouw, O.M. (...) (OV 6.549.713), en uw zoontje hebt u Armenië verlaten omwille van de problemen die u ondervond door uw betrokkenheid bij de demonstraties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen.

U werd vier keren aangehouden door de politie van Vedi op beschuldiging van het organiseren van demonstraties en meetings in Jerevan naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. Op 8 december 2009 toen u niet thuis was, viel de politie in uw woning binnen en verrichtte er een huiszoeking. Tijdens deze huiszoeking legden de politiemannen zelf een wapen in de kamer van uw grootmoeder en beweerden dan dat ze dit wapen hadden gevonden. De politie beschuldigde u vals van illegaal wapenbezit en nam uw vader mee zodat u zich zou aangeven. U verbleef op dat moment bij uw vriend in Tcharentsavan. Uw moeder lichtte u in over deze huiszoeking. Samen met uw schoonouders had uw moeder beslist dat u en uw gezin Armenië dienden te ontvluchten en zij had uw dorpsgenoot

Vardan gecontacteerd om jullie reis te organiseren. Vardan bracht uw vrouw en zoon naar Tcharentsavan, vanwaaruit jullie verder reisden naar Georgië. In Georgië namen jullie een vrachtschip om naar Europa te komen.

Jullie kwamen in België aan op 21 december 2009 waar jullie op dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie de volgende documenten voor: uw militair boekje, de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kind, een medisch attest van uw vrouw, een attest van de Centrale Kiescommissie te Jerevan, een attest van de muziekopleiding die u volgde, uw medische vragenlijst voor uw aanvraag tot verblijfsmachtiging bij de dienst humanitaire regularisaties van 27 juli 2010, een psychologisch attest van 29 juli 2010, en de beslissing dat uw aanvraag tot machtiging van verblijf volgens artikel 9ter ontvankelijk werd verklaard."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen.

Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden.

Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden.

Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (de arrestaties door de politie van Vedi, de huiszoeking, en de beschuldiging van illegaal wapenbezit in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008) niet aannemelijk.

Verder moet geconcludeerd worden dat uw verklaringen betreffende uw problemen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen enkele opmerkelijke ongerijmdheden bevatten.

Zo slaagden noch u noch uw echtgenote er in om de presidentsverkiezingen correct te situeren in de tijd.

Hoewel u de maand van de presidentsverkiezingen niet kon aangeven, beweerde u dat deze zeker plaatsvonden in 2007. Uw vrouw beweerde eveneens dat deze verkiezingen in 2007 plaatsvonden (CGVS man p. 4; vrouw p. 4). Bij confrontatie met de correcte datum van de presidentsverkiezingen, met name op 19 februari 2008, antwoordde u dat u zich met een jaar had vergist (CGVS man p. 17). Deze uitleg is niet afdoende. U verklaarde toch dat al uw problemen het gevolg waren van deze presidentsverkiezingen (CGVS man p. 4).

Het is dan ook redelijk te verwachten dat u en uw echtgenote deze presidentsverkiezingen, die de aanleiding vormden voor al jullie problemen, correct in de tijd konden situeren. Het feit dat jullie deze verkiezingen niet eens in het juiste jaar konden plaatsen ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie relaas ernstig.

U beweerde voorts een aantal malen te zijn gearresteerd na deze presidentsverkiezingen (CGVS man p. 12). U verklaarde op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat u de exacte data niet meer wist. U vermeldde dat u vier keer werd vastgehouden. De eerste keer op 7 maart 2007 en dit gedurende vier of vijf dagen. De tweede keer werd u gearresteerd begin mei 2007 en werd u vijf of zes dagen vastgehouden. De derde en de vierde keer was in 2008, maar u kon niet zeggen wanneer precies (CGVS man p. 12-13).

Er dient echter opgemerkt te worden dat u er bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkbaar wel in slaagde om de data en de duur van uw arrestaties precies weer te geven. U gaf toen aan dat u van 7 maart tot 28 maart 2008, van 21 april tot 25 april 2008, van 11 mei tot 16 mei 2008, en tot slot van 10 oktober tot 18 oktober 2009 werd vastgehouden op het politiekantoor van Vedi (DVZ vragenlijst 3.1). Uw vrouw beweerde dan weer dat u twee keer voor langere tijd werd vastgehouden, namelijk op 7 maart 2007 en op 11 mei 2007, en dit telkens voor twee à drie weken. Ze gaf ook aan dat u daarnaast nog twee keer

gedurende enkele dagen werd vastgehouden, namelijk in maart 2007 en in oktober 2007 (CGVS vrouw p. 8). Toen u er op gewezen werd dat het toch wel merkwaardig was dat u er voor het Commissariaat-generaal niet meer in slaagde om uw arrestaties preciezer in de tijd te situeren, terwijl u dat wel kon bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde u dat u de data van uw arrestaties nu vergeten bent (CGVS man p. 17). Uw vrouw stelde eveneens dat u alles over uw arrestaties vergeten bent (CGVS vrouw p. 10). Jullie uitleg verklaart op geen enkel wijze deze omissies en tegenstrijdigheden.

Het is immers redelijk te verwachten dat u alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan weergeven. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven hierdoor verder ondermijnd.

Bovendien moet tevens opgemerkt worden dat betreffende de wijze waarop u werd vrijgelaten na uw arrestaties er nog incoherente verklaringen werden gegeven door u en uw vrouw. U gaf aan dat u elke keer bent vrijgekomen nadat uw kennissen, familieleden en dorpsgenoten waren samengekomen voor de deur van de plaats waar u werd vastgehouden en daar betoogd hadden tegen uw illegale opsluiting door de politie (CGVS man p. 13). Uw vrouw gaf daarentegen aan dat u na uw twee langdurige arrestaties gewoon werd vrijgelaten door de politie (CGVS vrouw p. 8).

Deze verschillende versies van de wijze waarop u vrijkwam na uw arrestaties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog meer.

Ook betreffende de wijze hoe jullie vertrokken na de gebeurtenis op 8 december 2009 zijn jullie onderlinge verklaringen tegenstrijdig. U gaf aan dat u in Tcharentsavan bleef en dat uw vrouw, zoon en moeder samen met Vardan naar u kwamen (CGVS man p. 16). Uw vrouw beweerde daarentegen dat uw moeder naar u toe kwam in Tcharentsavan om u het nieuws te brengen over de huiszoeking. Die nacht kwam u naar huis en de volgende morgen vertrokken jullie samen (CGVS vrouw p. 10). Toen uw vrouw werd gewezen op uw verklaringen reageerde ze door te zeggen dat u het vergeten was en herhaalde ze slechts haar verklaringen (CGVS vrouw p. 10).

Opnieuw dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Tevens is ook de reisroute zoals die door jullie werd beschreven niet geloofwaardig omwille van meerdere tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw vrouw. U verklaarde dat jullie vanuit Tcharentsavan naar Georgië reisden met een auto. U gaf aan dat jullie de grens met Georgië overstaken in Sadachlu. Jullie werden daar niet gecontroleerd en moesten geen documenten tonen (CGVS man p. 6). Uw vrouw gaf echter aan dat jullie van thuis vertrokken waren. Ze wist niet waar jullie ergens de grens met Georgië overstaken, maar beweerde dat jullie paspoorten bij een controle op de grens tussen Armenië en Georgië werden getoond door Vardan (CGVS vrouw p. 4-5).

Jullie gaven verder aan dat jullie naar een kennis van Vardan in Georgië gingen waar jullie zes dagen verbleven. Jullie konden echter niet zeggen waar in Georgië jullie precies verbleven, noch konden jullie aangeven waar jullie aan boord van het schip gingen, noch waar jullie terug aan land gingen en de bus namen (CGVS man p. 6-7; vrouw p. 5-6). U verklaarde dat jullie alleen in een ruimte met verschillende dozen aan de achterkant van het schip zaten (CGVS man p. 8). Uw vrouw beweerde dat jullie in een kamer verbleven met verschillende mensen, ongeveer 10 à 15 personen (CGVS vrouw p. 6). Bovendien beweerde u dat u nadat jullie van het schip waren gegaan een half uur tot een uur moesten wachten en dat jullie daar werden opgehaald met een personenwagen die jullie tot aan de bus bracht (CGVS man p. 9). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat niemand jullie opwachtte nadat jullie het schip verlaten hadden en dat jullie met de smokkelaar verder zijn gegaan naar de bus. Jullie dienden een half uur te voet te gaan (CGVS vrouw p. 7). Toen zij werd gewezen op uw verklaringen, antwoordde ze dat u een slecht geheugen had en dat u zich vergiste. Deze uitleg is niet afdoende en weerlegt de veelvuldige tegenstrijdigheden niet.

Deze tegenstrijdige elementen en de vaagheden van jullie reisroute doen bij mij het vermoeden ontstaan dat u en uw vrouw op een andere manier hebben gereisd en dat jullie voor de Belgische asielinstanties bewust informatie proberen achter te houden. Bovendien doet het mij ook vermoeden dat u reisdocumenten achterhoudt.

Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft.

De geboorteaktes, uw militair boekje en het attest van uw muziekopleiding, bevatten enkel persoonsgegevens, gegevens over uw legerdienst en uw muziekopleiding, die hier niet betwist worden. Het attest van de Centrale Kiescommissie te Jerevan geeft enkel weer dat u in 2009 als vertrouwenspersoon werd aangeduid door het Armenian National Congress (HAK). Gezien de vaagheden en de ongerijmdheden hierboven beschreven aangaande uw politiek engagement, kunnen er evenwel vraagtekens worden geplaatst bij de bewijswaarde van dit attest. Bovendien is het opvallend dat u dit attest niet eens ter sprake bracht en het uw vrouw was, die deze lidkaart vermeldde (CGVS

vrouw, p. 3-4). Het medisch attest van uw vrouw geeft enkel aan dat ze gehospitaliseerd is geweest. De medische vragenlijst voor uw aanvraag tot verblijfsmachtiging bij de dienst humanitaire regularisaties van 27 juli 2010 en het psychologisch attest van 29 juli 2010 zijn bestemd voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Er moet opgemerkt worden dat de informatie in deze attesten werden verkregen op uw aangeven. Verder worden de beschreven problemen in deze attesten nergens gelinkt met de feiten die u aanhaalt in uw asielrelaas. Voor wat betreft de vermelde amnestische stoornissen moet opgemerkt worden dat u op 21 januari 2010 bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de vragenlijst wel gedetailleerd namen, data, plaatsen en beweerde verwondingen kon weergeven en dat dit in flagrante tegenstrijdigheid staat met de beweringen van uw advocaat en van uw vrouw dat u aan geheugenstoornissen zou lijden (CGVS man p.18; vrouw p. 6). Tevens moet ook opgemerkt worden dat de vermeende geheugenmoeilijkheden niet vermeld worden in het verslag van de psycholoog, N.K.K. (...), van 29 juli 2010. Het medisch attest en het psychologisch attest zijn bijgevolg niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen. De beslissing dat uw aanvraag tot machtiging van verblijf volgens artikel 9ter ontvankelijk werd verklaard, bevat verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw vrouw, O.M. (...) (O.V. 6.549.713), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 december 2010 een schending aan van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Over de datum van de verkiezingen stelt verzoeker dat het wel mogelijk is dat de problemen begonnen in 2007; in mei 2007 waren er immers parlementsverkiezingen. Verzoeker schetst in zijn verzoekschrift kort de omstandigheden waarin deze verkiezingen plaatsvonden.

Aangaande de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande de datum en de duur van de arrestaties, de gebeurtenissen op 8 december 2009 en over zijn reisroute naar België, merkt verzoeker op dat hij heeft uitgelegd dat hij geheugenproblemen heeft en hiervan medische attesten heeft voorgelegd tijdens zijn gehoor, waarmee de commissaris-generaal echter geen rekening blijkt te houden.

Voorts voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift twee attesten waaruit volgens hem blijkt dat hij aan een psychose lijdt wat een negatieve invloed heeft gehad op zijn verhoor op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker stelt verder dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet gezien hij reeds in het verleden werd mishandeld en bedreigd, hij niet de bescherming van zijn land kan inroepen omwille van het feit dat hij juist door de autoriteiten van zijn land vervolgd wordt en niet valt onder de uitsluitingsgronden.

Verzoeker laat gelden dat hij vervolgd wordt door de autoriteiten en deze niet terugdeinzen om buitenmatig moreel en fysiek geweld te gebruiken.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad volgt verzoekers verweer niet aangaande de reden van zijn onmacht om de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008 correct chronologisch te situeren.

Waar verzoeker verklaart dat in 2007 parlementsverkiezingen plaatsvonden, merkt de Raad op dat deze geen uitstaans hebben met de presidentsverkiezingen in 2008, door verzoeker aangeduid als beginpunt van zijn problemen.

In het verhoorverslag komt dit duidelijk naar voor (zie verhoorverslag van 3 november 2010, p. 4):

Vraag: *“Uw problemen hadden die allemaal te maken met de politieke toestanden rond de presidentsverkiezingen?”*

Antwoord: *“Ja”*

Vraag: *“Die presidentsverkiezingen waarbij Serghs Sargsyan president is geworden?”*

Antwoord: *“Ja”*

Vraag: *“Die verkiezingen vonden plaats in?”*

Antwoord: *“In 2007”*

Verzoeker poogt door de verwijzing in zijn verzoekschrift naar de parlementsverkiezingen, zijn falen in het correct opgeven van tijdselementen in zijn asielrelaas te vergoelijken, maar slaagt hier niet in.

De presidentsverkiezingen die de directe aanleiding waren voor verzoekers problemen, maken in wezen de essentie uit van zijn asielrelaas en dat zou leiden tot zijn vertrek uit zijn land.

Van verzoeker kan minstens verwacht worden dat hij deze markante gebeurtenis juist kon situeren in de tijd, waarin hij evenwel faalt.

Deze tekortkoming keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.4. Verzoekers geloofwaardigheid wordt nog verder in het gedrang gebracht door meerdere tegenstrijdige en incoherente verklaringen die hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd.

Verzoeker verwijst ter verklaring daarvan naar zijn geheugenproblemen, naar de medische attesten waarmee het *“Cgvs geen rekening wil houden”* (zie verzoekschrift, p.3) en twee attesten die hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker neergelegde attesten; in de bestreden beslissing wordt zowel ingegaan op het attest van 27 juli 2010 van dr. E. D. als op het verslag van 29 juli 2010 van N.K.K.

Aangaande dit verslag stelde de commissaris-generaal terecht dat dit geen enkele melding maakt van verzoekers geheugenproblemen. Aangaande het attest van 27 juli 2010 wordt terecht gesteld dat dit opgesteld is ten behoeve van de Dienst Vreemdelingenzaken en niet kan worden gezien als een uitgebreid psychiatrisch verslag.

Bovendien werd in de bestreden beslissing juist opgemerkt dat deze attesten werden verkregen op aangeven van verzoeker en dat nergens uit blijkt dat de er in aangegeven medische problemen het rechtstreekse gevolg zijn van feiten aangebracht in het asielrelaas.

De Raad besluit dat de bij het verzoekschrift gevoegde attesten evenmin volstaan om de geloofwaardigheid van verzoeker te herstellen.

Waar het attest van 7 december 2010 van dr. D. vermeldt dat de geestestoestand van verzoeker verslechterd is in 2008, ziet de Raad niet in hoe dit te rijmen valt met het feit dat verzoeker in 2010 op gedetailleerde wijze de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken kon invullen en zijn asielrelaas op een coherente manier naar voor kon brengen.

Het verslag van 3 december 2010 van N.K.K. vermeldt dat de “psychotische evolutie” werd vastgesteld op basis van informatie, verschaft door de partner van verzoeker. Gezien de diagnose werd gesteld op aangeven van verzoekers partner, is dit louter een subjectief gegeven waarmee de Raad bezwaarlijk rekening kan mee houden.

De Raad merkt bovendien op dat de twee laatstvermelde attesten een sterk gesolliciteerd karakter vertonen; het attest van dr. D. vermeldt dat verzoekers mentale toestand en geestelijke problemen het hem moeilijk maken om waarachtig te antwoorden **op een interview** en het verslag van N.K.K. stelt dat er geen twijfel bestaat dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker het goede verloop **van zijn recente verhoor op het Commissariaat-generaal** negatief heeft kunnen beïnvloeden.

Er wordt vastgesteld dat geen van deze attesten de voorgehouden geheugenproblemen van verzoeker aannemelijk maakt, zodat er geen beletsel is dat van verzoeker verwacht mocht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst, nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier kon weergeven.

Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Het verzoekschrift lost de talrijke incoherenties in verzoekers verklaringen wat betreft het tijdstip en de duur van de detenties, de vrijlatingen, de manier waarop verzoeker en zijn vrouw na 8 december 2009 zijn vertrokken en de reisroute, niet op.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zodat hem de subsidiaire bescherming kan worden toegekend, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE